

Tisztelt T. F. Van Remény Alapítvány!

Mindenek előtt, szeretném leszögezni, hogy ezen levélben közölt tényeket természetesen hivatalos orvosi papírokkal alá is tudom támasztani, amennyiben szükséges a rendelkezésükre is tudom bocsátani másolatukat!

Kérem, engedjék meg, hogy levelemmel megkeressem Önöket. Bajzát Krisztián vagyok, egy összejt-csontvelő transzplantált, akut leukémiás fiatalember. A segítségüket szeretném kérni, amennyiben van rá módjuk, és lehetőségük, **alapítványon keresztüli** támogatás formájában.

Ismerjék meg történetem, s **legyenek szívesek, tiszteljenek meg, s tájékoztassanak állásfoglalásukról.**

Kérem, engedjék meg, hogy bemutassam történetem, eddigi életem utolsó majdnem négy évét, azt, hogy egy hirtelen jött betegség, az azzal való küzdelem rövid időn belül, hogy le tud rombolni, tönkre tud tenni életeket.

Bajzát Krisztián vagyok, egy összejt-csontvelőtranszplantált, 29 éves, Somogy megyei fiatalember.

2004 év végéig harmonikus, jó kapcsolatban éltünk párommal Balatonlellén albérletben, akivel 2002-ben ismerkedtünk meg, s azóta már a menyasszonyom. A közelben, egy ***-os konferencia-, wellness szállóban dolgoztunk mindketten, a párom, mint recepciós, én pedig, mint főszakács láttam el mindennapi teendőimet. Viszonylagosan lehet mondani „jól” éltünk, autófenntartás, nyaralás különösebb gondot nem jelentett.

2004 év végén, az ünnepek előtt elmentem egy helyi patikába, egy egyszerű fájdalomcsillapítót vásárolni páromnak, mert elég sűrűn migrénes fejfájás kínozza. A patikus hölgy látásból ismert, s miközben kiszolgált, jelezte felém, hogy szerinte elég sápadt vagyok, ugyan már menjek el egy vérvételre, biztosan vashiányom van, felírnak egy egyszerű vastablettát, s helyrejavó. Ügyet sem vettem a hölgy szavaira, amúgy is rettegtem a tütől, de azért otthon megemlítettem. Végül is a párom, és a szülők unszolására elmentem a fonyódi laborba egy vérvételre. Ez volt 2005. január 03.-án. Másnap mentem a leletért, amit vittem bemutatni a háziorvosomnak. A doktor úr azonnal írt egy beutalót a kaposvári kórház hematológiájára. Aznap még be is siettem a kórházba, ahol az osztályon épp a főorvos úrral futottam össze. Elmondtam, hogy vérképletem alapján utaltak be. A főorvos úr leinvitált az ambulanciára, -ahol újból levettek egy fiola vért,- s közölte, hogy ma ő az ügyeletes, s ez idő alatt mikroszkóp alatt megvizsgálná vérmintám, és kért, hogy másnap érdeklődjek telefonon. Eme napon éppen szabadnaposak voltunk, eljött a délután kettő óra, hívtam a főorvost, aki jelezte, hogy nagy baj van, be kellene mennem a kórházba. Azonnal autóba pattantunk, s irány Kaposvár. Ekkor közölte velünk a főorvos úr, hogy egy nagyon előrehaladott stádiumban lévő, komoly betegségem van. A diagnózis: Akut Myeloid Leukémia. Közölte, hogy ha nem derült volna ki betegségem, akkor kb. két hét lett volna hátra a biztos haláláig. Az utólagosan levett csontvelő minták 96 %-ban beteg sejtekből, ún. blastokból álltak. Maga a betegségnek semmilyen tünetét nem vettem észre. Kicsit fáradékony voltam, de ezt betudtam az év végi fáradalmaknak, ugyanis az ünnepekben sokat dolgoztam. 2005. január 07.-én már a kaposvári, Kaposi Mór Oktató Kórház hematológiai osztályán feküdtem, tehát betegségem kiderülése után két nap alatt kellett az addigi teljes életemet felszámolnom. A munkahelyünkön felmondtak, pótolniuk kellett személyem, s a páromnak sem tudták elnézni, hogy sűrűn, szinte naponta jár be hozzám a kórházba. Ezek után párom hazaköltözött a szüleihez, ahol egyébként a mai napig lakunk.

Elkezdődtek a kemoterápiás kezelések. Ebből négy ciklust kaptam. Ez úgy nézett ki, hogy három hét kórház, steril szoba, két hét otthon, és így tovább négyszer. A csontvelőm jól reagált, már az első kezelés után eltűntek a beteg sejtek. Ezek a kezelések május végére lezajlottak, s már csak ambuláns vérképkontrollra kellett járnom a kórházba. Teltek múltak a napok, hetek, hónapok, s a vérképem jó eredményeket mutatott. Én már szinte teljesen túltettem magam az addigi megpróbáltatásokon, s szinte el is felejtettem a kórt. Azonban az utolsó kezeléstől számítva, épp egy évre visszajött a betegség. Mint akit agyonütöttek, úgy sújtott le a hír. Nem volt mit tenni, be kellett feküdni ismét egy kemoterápiás kezelésre. Ekkor már közölte velem a kezelőorvosom, hogy a csontvelő-átültetés az egyetlen kiút hosszútávon. 2006. nyarán a transzplantációs bizottság engedélyezte is idegen donor keresését, mivel ugye a rokonságban nem jöhetett szóba senki. Én közben megkaptam a szokásos kezelést, ami ismét tünetmentességet eredményezett. Azonban nem volt hosszú az öröm, mivel ez csak három hónapig állt fenn. Ekkor ismét kezelés, s ismét három hónap betegségmentesség. 2006. őszén jött a levél a transzplantációs bizottságtól, hogy találtak egy számomra megfelelő donort. Decemberben el is kezdődtek a kivizsgálások, hogy végre tudják hajtani az átültetést. 2006. december 15-ére tervezték a csontvelő levételét, ami azonban meghiúsult. Mondtam a doktornőnek, hogy nem a legjobban érzem magam mostanában. Elvégeztek egy újabb csontvelőmintavétel szegycsontból, ami azonnal kimutatta, hogy a csontvelői állomány nyolcvan százaléka beteg sejteket tartalmaz, azaz ismét itt a betegség. Ekkor már azt mondtam, hogy ilyen nincs. Másnap már a budapesti Szent László Kórházban feküdtem a csontvelő-transzplantációs osztályon, egy újabb kezelésre várva. Négy hét után otthon voltam, s vártuk a nagy nap kitűzését. Március végén el is kezdődtek a kezelések. Április 13-án kaptam meg az összejteket, amik, mint kiderült egy német hölgytől származtak. Maga a transzplantáció nem járt különös komplikációval, a megszokott problémák jöttek elő, ami természetesen csak az orvosoknak volt megszokott, nekem nem. A vérképadatok lassan kezdtek emelkedni, volt nagy öröm,

megtapadtak a sejtek. 2007. június elején elhagyhattam a kórházat. Ezek után jöttek ugye az előírások, szájaszk, kesztyű, hosszú ruházat, meg hát más higiéniai, illetve étkezési szabályok betartása. A rengeteg immungyengítő gyógyszer, és kilökődésgátló szedése. Hazakerülésem után, a transzplantáció szövődményeként kialakult az ún. Graft Versus Host Disease betegség, ami a mai napig is tart. A donor csontvelő megtámadta a saját sejtjeimet. A tünet szörnyű volt, a bőröm teljesen bebaráncult, de valami abnormális módon, úgy néztem ki, mint a négerek, szó szerint. A bélrendszeremet is megtámadta, az evés nehezen, vagy nem is ment. Rövid időn belül 103 kg.-ról, 46 kg.-ra fogytam. A szájnyalakhartyám, úgy ahogy volt eltűnt, minden marta, sebesítette a szám. 2007. június végén kezdték eme problémára a kezelést, az ún. fotoferezist. Ez egy kétnapos kezelés, amit ambulánsan végeznek. Ezt a mai napig kapom, 3-4 hetente. Közben kialakult egy gyomorfekély is, ami szerencsére helyrejött azóta. Jelenleg a betegségnek szerencsére nyoma sincs, 100 % donor vérvérvésem van, az étvágyam is helyreállt, ezáltal súlyom is gyarapszik, már csak a bőrömnek kell helyrejönnie.

Ami még idetartozik, hogy megértsék problémámat, a következő: Mivel ugye nehéz fizikai munkát végezni nem tudok, így az orvosok tanácsára leszalékoltattam magam. Bementem a kaposvári Nyugdíjfolyósító Intézetbe, ahol kértem az ehhez szükséges nyomtatványokat. Be is hívtak az orvosi bizottság elé, ahol 100%-ra azonnal le is szalékoltak a leleteim alapján. Ezt követve beadtam rokkantsági nyugdíjkérelmem, ahol közölték velem, hogy nem vagyok nyugdíjra jogosult, mivel betegségem kiderülésekor már elmúltam 25 éves, és nincs meg az előírt bejelentetten leigazolt 6 éves munkaviszonyom. (Sajnos a szakközépiskolai négy tanév nem számít bele)

Jelenleg ott tartok, hogy a három és fél év alatt, a saját, és most már a szülők teljes tartalékai is elfogytak, s 25650 Ft rendszeres szociális segélyből élek havonta! A párommal idén júliusban megszakadt a kapcsolatunk, nem bírta tovább a megpróbáltatásokat. Végeredményben nem hibáztathatom, hiszen a betegség úgy belsőleg, mint külsőleg nagyon megviselt. Jelenleg a párom szülei engedelmeivel, úgymond méltányosságból náluk lakom. Édesapámhoz nem tudok menni, mivel teljesen megromlott a kapcsolatunk, Édesanyám pedig maga is munkásszállón él, s ő is az egyik napról a másikra tud tervezni. Egyszóval a szociális helyzetem egyenlő a nullával, a betegség előtti egzisztenciás állapotról nem is beszélve. Eme összegből kellene megoldani a gyógyszereim kiváltását, fedezni a kontrollvizsgálatokra járás útiköltség különbözetét, -mivel ugye nem 100 %-ban térítik azt meg,- fizetni a számlákat, s még e mellett élek is meg. Mindennapi, megélhetési problémáim vannak.

Eme tényeket megismerve, kérem kuratóriumukat, hogy hozzanak döntést támogatási kérelmem ügyében. Tisztelettel várnám mihamarabbi válaszukat.

Köszönettel: Bajzát Krisztián

Betegségem előtt

és most